

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

No. 3.

3 smukke Biser.

Emigranten Lars Kvaals Bise.

Mel. Seg sku' au ha Løst at gifte mig, san.

1. Lars Kvaal han drak sig ofte paa en Kant, san,
 Saa Pengepungen den i sammen svandt, san;
 Han litte sig slet ikke
 Naar han ei fik drikke,
 Thi Struben lidelig af Lørsten brandt, san.
 ∴ Dg tungt han sled san
 Thi han var Smed san,
 Dg hjem i Norge fandt han inte Fred, san.

V box 22:634

2. Han Kvaal han engang paa det Busse fandt, fan:
No vil æg betterde bli Emigrant, fan,
Der reiser jo saa mangen
Som kan bruge Tangen,
Hvorfor ska æg gaa her som en Fant, fan?
∴ Det nytter ei fan
Æg vil iveri fan,
Thi Kvaal han har en Vilje som er lei, fan.

3. Med Briggen „Brødrene“ affted han drog, fan,
Paa Ryggen havde han en liden Krog, fan
Ia store, runde Dine
Og fulsorte Næver,
Det var rigtignok en Kjempekrop, fan.
∴ Han leved' godt fan
Men inte slot fan,
De' var saa vanskelig aa saa naa' fogt fan.

4. I Rummet havde han en liden Dunk, fan,
Hvorpaa der var en liden Brænd'vinslump, fan,
Men da han skulde tage
Det som var tilbage,
Var det tømt til allerlidste Slump, fan.
∴ Med stygge Ord fan
Om Kjøv aa Mord fan,
Han Dunken hiva lystigt overbord fan.

5. Men vent nu bare til vi Kvebef naar, fan,
Med Stimbaad jeg til Minnesota gaar fan;
Der i Klædes Frakke
Faar med Gentlemen jeg snakke,
Og jeg tager mig en dygtig Taar, fan,
∴ Det kan jeg taal' fan,
Jeg Lars Kvaal fan
Som hamrer dygtigt løs paa Jern og Staal fan.

6. I Minnesota likte han sig godt, fan
Thi Penge der han tjente nu paa braadt, fan.
Vel han stundom suped'
Til han næsten stuped'
Det skaded' ikke, thi han stod sig godt fan;
∴ Og Peng' som Sand fan
Nu tjente han fan
Og godt han levede' i det nye Land, fan.

Livets Seilads.

Egen Melodi.
En kort Seilads er Livet blot heneden,
Vi tumle om paa Lysters vilde Hav!
Den Kjøst vi stebne mod er Evigheden,
Det Maal jo her, os Herren Alle gav.

2. Dog er den Vei, som gaar til Lysets Egne,
Saa fuld af Klipper, Banker, skjulte Skjær:
Og tusind Farer true alledegne,
Og svagt og skrøbeligt vort Fartøi er.

3. Hør! Stormen hylér vildt og vreden Bølge
Og truer med at tage i sin Favn:
Den høit sig taarner op, som vil den følge
For vore Blikke Naadens sikre Havn.

4. O! staa vi ene da i dette Mørke,
Til egen Kløgt og Kundskab overladt;
Og har vi kun vor egen Kraft og Styrke
At bygge paa i mørke Uveirsnat.

5. O! daarligt stod det da med os Arme!
Bort Skib da aldrig vilde Havnen naa;
Unyttig var hver Kamp mod Clementers Harme,
Vi kun Fordærvelsen imødegaa.

6. Men se, vor Gud han er en kjærlig Fader.
Han kjender hver vor Svaghed, hver vor Brøst;
I Kamp mod Fienden uden Værn han lader
Ei sine Børn der høre vil hans Røst.

7. Og denne Røst saa mild og kjærlig taler
Til hver en Kjempende paa Livets Vei.
Den hver en Livende saa sødt huseraler,
Der til den lytter, den foragter ei.

8. Den er det Fyr, der gjennem Mulm og Taage
Og viser Kursen, som vi styre kan,
Naar vi ei lade af at bede, vaage,
Vi havne da i Salighedens Land.

9. O Gud! saa skjænt os Alle Kraft at stride
Mod vore Fiender, at vi Seier faar;
Vi da med salig Bished ogsaa vide,
At Naadens sikre Havn os aabent staar.

Du lille D paa Havets blanke Bove.

Egen Melodi.

1. Du lille D paa Havets blanke Bove
Med fagre Blomster paa din grønne Strand,
Med Fuglene i dine Bøgestove:
Jeg elsker dig, du er mit Fødeland.

2. Du Barndoms Ven med dine mange Minder
Af Smertens og af Glædens hvide Lyst.
Maaste jeg aldrig mere dig gjenfinder,
Hvor fylder du med Længsel dette Bryst.

3. Og alt hvad der var Hjertet hjært tilbage
Blev der, hvor jeg engang var lykkelig,
Der, hvor Erindring om de svundne Dage
Endnu et Paradis vil skabe mig.

4. Du lille D paa Havets blanke Bove
Hvor jeg saa første Morgenrødens Stjer,
Der hvor jeg agter sidste Søvn at sove,
At slumre blidt min Moders Hjerte nær.

5. Kan du vel glemme mig som i det Fjerne
Kun tænker dig og aander for dit Vel,
O lad en venlig Hilfen, som en Stjerne,
Opsøge mig blandt hine nøgne Fjeld.